

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Ihnáta a soudců Mgr. Petra Tajduse a JUDr. Jaroslavy Miketové rozhodl dne 26. dubna 2016 o odvoláních 1/ obžalovaného **Jana K.**, nar. xxx, 2/ **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Bruntále, 3/ **poškozených Marie Š., nar. xxx, a Borise B., nar. xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 29.1.2016, č.j. 3 T 167/2015 – 336 t a k t o :

Z podnětu odvolání poškozených Marie Š. a Borise B. se podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu v napadeném rozsudku **zrušuje výrok o náhradě škody ohledně těchto poškozených**, a za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se **nově rozhoduje**, že obžalovaný Jan K. je podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinen zaplatit nemajetkovou újmu v penězích Marii Š., nar. xxx, bytem xxx, ve výši 250.000,- Kč a Borisi B., nar. xxx, bytem xxx ve výši 100.000,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození Marie Š. a Boris B. se zbytky svých nároků na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odvolání obžalovaného Jana K. a státního zástupce se podle § 256 trestního řádu z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í

Okresní soud v Bruntále v hlavním líčení dne 29.1.2016 ve věci sp.zn. 3 T 167/2015 uznal obžalovaného Jana K. vinným přečinem usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, a odsoudil jej podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon dle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou roků, a současně dle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu v trvání tří roků. Dále podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozené Všeobecnou zdravotní pojišťovnu ČR, Borise B., Romana Š., Otakara Š., Marii Š. a Mgr. Vladimíra Š., odkázal s nároky na peněžitou náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku včas a řádně podali odvolání obžalovaný Jan K., státní zástupce Okresního státního zastupitelství a poškození Marie Š. a Boris B.

Obžalovaný Jan K. své odvolání zaměřil proti všem výrokům napadeného rozsudku, neboť má zato, že byly splněny podmínky pro podmíněně zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 trestního řádu, a proto navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a sám rozhodl, že jeho trestní stíhání se podle § 307 odst. 1, 3 trestního řádu podmíněně zastavuje se stanovením přiměřené zkušební doby a že všichni poškození se se svými nároky na náhradu škody odkazují na občanskoprávní řízení.

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále ve svém odvolání uvedl, že je zaměřeno proti výroku o trestu, a to v neprospěch obžalovaného. Trest uložený okresním soudem státní zástupce považuje za nepřiměřeně mírný, neboť došlo ze strany obžalovaného k porušení několika důležitých povinností stanovených zákonem o silničním provozu, a zároveň podle soudní praxe bývají tresty zákazu činnosti ve výměře 1 – 3 roky ukládány za méně závažné porušení pravidel silničního provozu, nebo při způsobení újmy na zdraví, nikoliv smrti. Z uvedeného vyplývá, že i při zohlednění kladných hodnocení osoby obžalovaného je s ohledem na následek třeba ukládat trest zákazu činnosti nejméně v polovině zákonné trestní sazby tak, aby uložený trest odrážel závažnost a charakter spáchaného trestného činu. Proto navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanému Janu K. uložil přísnější trest odnětí svobody v trvání jednoho a půl roku až dva a půl roku, jehož výkon by byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 – 4 let, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 5 – 6 let.

Poškození Marie Š. a Boris B. podali odvolání prostřednictvím své společné zmocněnkyně, ve kterém uvedli, že z důkazů provedených před okresním soudem bylo dostatečně prokázáno, že Marie Š. je dcerou poškozené zemřelé Jany Š., že se spolu stýkaly, přestože poškozená Marie Š. se v rozhodné době zdržovala v Anglii, nicméně měla zájem o život své matky. Je tak zřejmé, že ztratila jednu ze svých nejbližších osob ve svém životě a je proto nepochopitelné, že okresní soud tuto skutečnost nezohlednil při výroku o náhradě škody. V případě Borise B. poškozená zemřelá byla jeho dlouholetou partnerkou, o čemž svědčí výpovědi svědků i listinné důkazy, které založil do spisu, byť

spolu nesdíleli společnou domácnost, často se spolu stýkali, řešili společně různé záležitosti a trávili spolu volný čas. Poškozená zemřelá tedy byla nepochybně osobou blízkou ve smyslu § 22 občanského zákoníku. Uplatněný nárok poškozených pak není nepřiměřený ani ve světle judikatury Nejvyššího soudu, který například přiznal, jako nemajetkovou újmu pro pozůstalou manželku částku 2 miliony korun, a pro pozůstalou dceru částku 1 milion korun. S ohledem na tyto skutečnosti navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě napadený výrok o náhradě škody zrušil, a sám rozhodl o přiznání uplatněného nároku.

Z podnětu odvolání Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud dle § 254 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek ve všech výrocích, které byly napadeny odvoláním, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného Jana K. a státního zástupce nejsou důvodná, a odvolání Marie Š. a Borise B. jsou částečně důvodná.

Přezkoumáním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku krajský soud nezjistil žádné vady, které by měly za následek porušení práva na obhajobu obžalovaných nebo porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci, neboť okresní soud provedl v hlavním líčení důkazy v souladu s trestním řádem a v rozsahu, který mu umožňoval bez pochybností ve věci rozhodnout (§ 2 odst. 5 tr.ř.).

Jelikož žádné z odvolání nesměřovalo proti skutkovým zjištěním, a právní kvalifikaci činu obžalovaného, krajský soud tyto části napadeného rozsudku nepřezkoumával, pouze ověřil, zda skutková zjištění a právní kvalifikace činu obžalovaného jsou správná a zákonná, a nezjistil žádnou vadu, která by měla vliv na posuzování podmínek pro podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 trestního řádu, nebo pro ukládání trestu či rozhodování o náhradě škody.

K námitce obžalovaného, že byly splněny všechny podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 tr. řádu krajský soud konstatuje, že okresní soud se návrhem obžalovaného na uplatnění těchto ustanovení trestního řádu zabýval, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku na str. 9, poslední odstavec, a správně dospěl k závěru, že s ohledem na okolnosti dopravní nehody a následek, jež byl způsoben, nelze z důvodu vysoké škodlivosti jednání obžalovaného, jakož i individuální a generální prevence, přistoupit k podmíněnému zastavení trestního stíhání dle § 307 trestního řádu, neboť takový postup by nebyl spravedlivý.

Přezkoumáním výroku o trestu krajský soud zjistil, že argumentace státního zástupce není správná, a uložený trest obžalovanému jak v části odnětí svobody, tak v části trestu zákazu činnosti, odpovídá hlediskům § 38 a § 39 tr.zákoníku, neboť je přiměřený okolnostem trestné činnosti i osobě obžalovaného. Není ustálenou soudní praxí krajského soudu, že za usmrcení osoby z nedbalosti při dopravní nehodě je obvykle ukládán trest zákazu činnosti 5 – 6 let, jak tvrdí státní zástupce, naopak při bezúhonnosti pachatele a částečném spoluzavinění poškozeného je obvykle ukládán trest zákazu činnosti 2 – 4 roky. Rovněž výměra trestu odnětí svobody a délka zkušební doby odpovídá okolnostem trestné činnosti, jakož i charakteru přečinu spáchaného z nedbalosti. Proto krajský soud námitkám státního zástupce nevyhověl.

Přezkoumáním výroku o náhradě škody ohledně poškozených Marie Š. a Borise B. krajský soud zjistil, že okresní soud nedostatečně vyhodnotil skutečnost, že Marie B. je dcerou zemřelé Jany Š., že se spolu stýkaly, ačkoli s ohledem na vzdálenosti nepříliš

intenzivně, a proto je zřejmé, že z důvodu rodinného poměru vnímá ztrátu matky jako duševní útrapu. Stejný závěr lze učinit i ohledně poškozeného Borise B., který byl s poškozenou zemřelou nesdílel společnou domácnost, jí byl blízkou osobou, neboť se s ní intenzivně stýkal, prožíval s ní společně různé okamžiky, jak vyplývá z listinných důkazů, byli na sobě citově vázáni. Vzhledem k tomu, že peněžitá náhrada nemajetkové újmy při úmrtí blízké osoby není v současném občanském zákoníku přesně definována, a ani judikatura není ohledně této otázky ustálená, krajský soud již dříve ve svých rozhodnutích zaujal stanovisko, že s ohledem na předcházející právní úpravu, hodnotu bodu při újmě na zdraví, jakož i příjmové a výdělkové možnosti obyvatel České republiky (výši průměrné mzdy) je přiměřená náhrada nemajetkové újmy při usmrcení dle § 2959 občanského zákoníku v případě smrti rodiče 500.000,- Kč, a v případě jiné osoby blízké 200.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že v dané věci se na vzniku dopravní nehody a následcích, které vznikly, podílela i činnost poškozené zemřelé, a vzhledem k tomu, že byla pod vlivem léků, které vylučovaly účast v silničním provozu a tato otázka bude muset být blíže objasněna, což není účelem trestního řízení, krajský soud snížil výše uvedené částky o jednu polovinu. Na základě těchto úvah Krajský soud v Ostravě zrušil výrok o náhradě škody ohledně poškozených Marie Š. a Borise B. dle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr.ř. a sám za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl, že obžalovaný je podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinen zaplatit peněžitou náhradu nemajetkové újmy ve výši 250.000,- Kč poškozené Marii Š. a ve výši 100.000,- Kč poškozenému Borisi B. a se zbytkem nároku je odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Jelikož ostatní poškození odvolání nepodali, krajský soud tyto výroky nepřezkoumával.

Na základě výše uvedeného krajský soud odvolání obžalovaného Jana K. a státního zástupce zamítl podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné a částečně vyhověl oprávněným odvoláním poškozených Marie Š. a Borise B.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Prislušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-1)

nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 26. dubna 2016

JUDr. Milan Ihnát, v.r.
předseda senátu :

Za správnost vyhotovení :
Marie Bočková